

Undtagelse af Lønningsmaaden, dersom Finantsministeren og Rigsdagen skulde foretrække dette.

Med Hensyn til Scalaen har Udler tiltraadt Flertallets Forslag. Udlers hele Forslag støtter sig i alt Væsentligt til det af Mindretallet (for Folkethingets Vedkommende Flertallet) i Fællesudvalget i næstforegaaende Samling fremkomne Forslag med den omtalte Tilføielse i §. 24. og med Tilføiende af tidligere drøftede Forslag til Begunstigelse for Selvangivelse; han anseer Selvangivelsen for et væsentligt Middel til en retfærdig Paaligning af Indkomstskat, og naar den ei absolut paahydes af Hensyn til, at Mange mulig ei endnu forstaae at bruge den, bør det dog ei gjøres til et Fortrin ei at benytte den, hvilket er Tilfældet, naar Skatteyderen kan afvente Ansættelsen, blive staaende ved den, naar den er for lav, og flage, naar den er for høj.

Udler's Forslag findes imellem Ændringsforslagene.

Medens vi (Rjær og Clausager) samstemme med Foranstaaende i alt Væsentligt, maae vi endnu som Begrundelse for de af os særlig stillede Forslag tilføie følgende: Vi foreslaae at forandre Lovens Titel og henvæne Loven en Skyldfætningslov, for at vise, at den ikke har til Hensigt at paalægge en bestemt Skat, men kun at ordne det Skattegrundlag, hvorpaa Skatten kan lægges. Vi formene heri at følge hidtilværende og gammel Brug i vor Skattelovgivning, hvor Ordet Skyld betegner det, hvoraf Skat skal ydes, naar den forlanges, og Ordet Skat det Beløb, som forlanges, hvilken da fordeles i Henhold til denne Skyld. En Skattegjensstand kan sættes i Skyld, anslaaes til, i hvilket Forhold den har at yde, uden at der paalægges Skat, men Skat kan kun paalægges retfærdig efter forudgaaende Skyldfætning. Skyldfætningen angaaer Skattegjensstandens Undersøgelse og Vurdering og angiver Skatteevnen, Skattepaalægget udtrykker Statens Indtægtstrang, Skatten paalignes de skyldsatte Gjenstande ved et simpelt Regnestykke.

Skyldfætningsloven med dens Undersøgelser og Vurderingsregler ønske vi givne behørig Fast-

hed, thi først som vel indøvet gaaer dette Raffineri godt. Skatsetningen ved Indkomstskatten antage vi derimod bør have fornøden Bevægelighed og udtrykke den aarlige Trang. Vi have heri fulgt Kjøbenhavns Commune, hvor vi have seet Indtægtsskatten med Held benyttet til dermed at udfylde det aarlige Indtægtsløv.

Det er nemlig vor Formening, at de faste Skatter, saasom Hartkornsskat, Bygningskat og flere, ikke bør forøges, og vi antage tillige, at flere af de indirecte Skatter suarere burde formindskes; vi skulle saaledes t. Ex. nævne Sportelafgifterne, der i mange Tilfælde ere saa plagende og byrdefulde, at de burde underkastes væsentlige Forandringer, ligesom ogsaa Krigstolden og Brændevinsafgiften, der især ramme den menige Befolkning. Endvidere antage vi, at Forbrug af Statens Midler i almindelige Aar kun særdeles undtagelsesvis bør finde Sted, og at Laan kun bør gjøres til særlige Diemed, hvis Udførelse kan give Gaab om Binding eller Indtægt. Udgifterne til Statens aarlige Fornødenheder bør derimod efter vor Anskuelse dækkes ved Skattepaalæg. Herved henledes Folkets Opmærksomhed bedst paa, hvad Landet kan bære, og Udgifterne holdes paa denne Maade bedre indenfor en fornuftig Sparsommeligheds rette Grændse.

Vi dele ganske den Anskuelse, at Skyldfætningen bliver holdt udenfor den aarlig gjentagne Behandling, og derfor foreslaae vi Fastsættelsen af Skattebeløbet foretagen aarlig i Forbindelse med Finantsloven, saaledes som vi alt have bemærket, at det skeer i Kjøbenhavns Commune, og saaledes som Finantsministeren forhen har foreslaaet for Statens Vedkommende.

Ved at fastsætte en bestemt Procent, det er, gjøre Indkomstskatten til en omtrent eens flydende Skattekilde hvert Aar, taber den sin hele Betydning som Indtægtsregulator, og i Tilfælde af mulig indtrædende Underbalance nødsages man da til at benytte eet af to Midler, enten Forbrug af Eiendomme eller Laan; men begge Dele ere i almindelige Tider en finantsfiel Fordærvelse.